

загальній стилістиці твору і музика, передбачена Лесею Українкою в драматичній поемі “Кассандра”. Тут безпосередньо подається лише єдиний музичний момент, але вельми вагомий і виразний. Спокійно заснула Троя, і лише співи вартових влітаються в цей спокій. Вартові веселі й безтурботні, але серед них є еллінський шпигун Сінон. Він заспіває пісню, текст якої криє в собі подвійний зміст:

На полях Асфедолонських,
на долині Єлисейській
ходять славою повиті
тіні згублених героїв,
та чого ж вони сумні?..

Понад Стіксом каламутним,
понад Летою важкою
ходять лаврами вінчані
тіні наших незабутніх,
та чого ж вони сумні? [т. 4, с. 83].

Хор продовжує співати. В його трактуванні глумлива іронія Сінона перекидається на невловиме передчуття тривоги. Тут яскраво виявляється подвійна символіка тексту:

Бо у Стіксі каламутнім,
бо у Леті сумовитій
не вино – вода [т. 4, с. 83].

Тут за допомогою музики Леся Українка насичує тонкими дійовими півтонами та нюансами, здавалося б, цілком побутову сцену. Цей музичний момент створює атмосферу непевності, тривоги, криє в собі передчуття великої трагедії, чуїно передбачає дальші події і готує ґрунт для їх вияву...

У кожній п'єсі, навіть там, де безпосередня апеляція до музики виявляється епізодично, роль її залишається дійовою та виразною. Так, фантастична драма “Осішня казка” починається піснею:

Ой де мій коханий юнак-оборонець?
Ой де забарився?

Я ж так виглядаю, я ж так припадаю
до ясных віконць!

Чи вмер він, чи так зажурився?
Навік зажурився і втратив надію
до мене дістатись?

На мить ми зострілись, навік розлучились!
І я не насмію
про нього людей запитатись... [т. 3, с. 183].

Тут пісня є своєрідною увертюрою, вона визначає неоромантичну піднесеність усього твору. Своєю сумною красою ця пісня відтінює чорну тюремну

Деркач В.В.

РЕДАКЦІЙНО – ВИДАВНИЧА ТЕРМІНОЛОГІЯ У ТВОРЧІЙ СПАДЩИНІ М. ДРАГОМАНОВА

Оскільки М. Драгоманов був науковим і публіцистичним діячем, організатором підцензурної преси, видання збірників і журналу “Громада”, активним дописувачем у численних вітчизняних й зарубіжних періодичних органах, то в його статтях і розвідках формувалась і редакційно-видавничка термінологія. Час діяльності М. Драгоманова збігається вже з другим етапом в історії української преси [4, с. 27]. Лексика, покликана до життя зародженням і розвитком преси та організацією видавничої справи особливо багато була представлена в західно-українській періодиці 1848–1860 рр. [там само, 207].

У цій тематичній групі виділяємо кілька підгруп.

атмосферу і протистоїть їй, бо лине з іншого, вільного світу.

У контексті деяких творів Леся Українка не передбачає безпосереднього використання музики, однак не раз і в них звертається до музичних образів. Скажімо, коли героїня драматичної поеми “Адвокат Мартіян” Аврелія виявляє свою осторогу щодо доцільності героїчного аскетизму і прагне повнокровності життя, найбільш яскраво символізують ці суперечності музичні образи:

Навіщо справді бачити було,
як дівчина, вродлива, молоденька,
у білих шатах стала на арені,
мов розцвіла на полі золотому
лілея біла? Нащо я те чула,
як арфою еоловою ніжно
вона там заспівала: “Алілуя”...

Вир життя, до якого прагне Аврелія, асоціюється в неї з іншою музикою:

Нехай заглушить гучний грім музики
луну святу еолової арфи [т. 6, с. 22].

Створюючи поетичну інтелектуальну драму неоромантичного зразка, в якій гармонійно поєднуються щонайрозмаїтіші мистецькі засоби, Леся Українка з особливою увагою ставить до використання музичної стихії, виявляючи при тому неабияку винахідливість та художній такт. Саме багатство засобів диктує особливий лаконізм, граничну ощадливість у їх застосуванні. І там, де поетеса широко звертається до музики, де музика, як от у “Лісовій пісні”, стає осердям образного ладу, і там, де використовуються лише поодинокі музичні штрихи, все підпорядковується витонченому окресленню художньої концепції твору, все укладається так, аби в п'єсі, а тим більше в передбаченій нею виставі, апеляція до безпосереднього звучання музики не затьмарила музики поетичного тексту.

Література

1. Див. зокрема: Ярославич Л. Леся Українка і музика. – К.: Музична Україна, 1978. – 125 с.
2. Українка Леся. Зібрання творів: У 12 т. – К., 1975–1979. – Т. 5. – С. 249 – 250. Надалі цитування за цим виданням, безпосередньо в тексті вказується том і сторінка.

Зокрема, тематичну підгрупу “періодичне видання” у М. Драгоманова формують терміни: гіперонім **“періодичне видання”** та члени гіпонімічного ряду **преса періодична, орган, орган печати, печать, часопис і часопись – часопис**: “Останніми роками в різних місцях Росії й Австрії вийшло декілька книг..., а також появилось декілька *періодичних видань...*” [1, с. 247]; “Таким признанням *орган* [“Летопись” – В.Д.] п. Каткова доказав, що одно діло – централістичне доктринерство кабінетне, а друге діло – літературні вкуси російської публіки...” [1, с. 83]; “Коли у Росії освічена громада, більшість *органів*

печати не ставила ніколи питання про життя або смерть западнослов'янських літератур..." [1, с. 90]; "Тоді Костомаров став читати публічні лекції вкупі з другими професорами і в *печаті* виступав з думкою "вольного університету" [2, с.139]; "... тоді в нашій *періодичній пресі* часто обмірковувано питання про потрібність... літератури" [1, с. 247]; "[Галицькі письменники – В.Д.] стали писати для нього [народу – В.Д.] книжки й *часописі*..." [1, с. 343].

Залежно від жанрово-стильового спрямування періодичного видання М. Драгоманов послуговувався відповідними терміносполуками **орган політичний** [2, с.208], **орган літературний**, **орган науковий**, **орган літературно-науковий** [2, с. 460], наприклад: "А між тим, як чисто *літературний* і *науковий орган* [журнал "Правда"] має свою пользу..." [2, с.460].

Із названими вище опорними термінами публіцист часто утворює сполуки із суспільно-політичною лексикою на зразок **преса галицько-польська** [2, с. 204], **печать галицько-руська** [2, с. 293], **печать галицько-волинська** [2, с.368], **печать російська** [2, с.146], **часопис галицький** [1, с. 264, с.296], **часопись кївська** [2, с.146], **часопись петербургська** [3, с.204], **орган українофільський** [1, с. 99], **орган українсько-народовський** [1, с.177], **орган правительственный** [2, с.18], при цьому стає очевидним, що термін *орган* позначає періодичне видання, яке відбиває погляди партії, установи тощо, а *преса*, *часопис* і *печать* є термінами ширшими.

Тематичне гніздо цієї підгрупи створюють терміни на позначення різних типів періодичних видань. Серед них **журнал**, уживане в такому значенні з початку XVIII ст. [5, с.63], що зустрічається 15 разів як окремо, так і в складі терміносполук на зразок **журнал слов'янофільський**, **журнал російський**, **журнал фольклористичний**, **журнал місячний**, які вказують на ідейне спрямування, мовну особливість, призначення й періодичність відповідно. Наприклад: "Але *галицькі журнали* не мали сили на Україні, де про них мало хто і чув..." [1, с.168]; "... у Росії публічне мнінє вірніш представляється *місячними журналами*, ніж газетами..." [2, с.456]; "*Фольклористичні журнали* нічого не платять за статті" [2, с.535].

Активним є термін **газета**, що зокрема тлумачиться М. Драгомановим так: "... газета його ще держиться, бо *газета* має ціну *яко збірник новин*..." [1, с.88]. Слово *газета* сполучається із соціально-політичною лексикою, як-от: **газета популярна** [2, с. 193], **газета панська** [2, с.193], **газета опозиційна** [2, с.460], **газета шаблонна** [2, с.547], **газета польська** [2, с.548], що відбивають територіальну й ідейно-тематичну ознаки видання.

Менш частотні терміни **обозріння** [2, с.450], **тижневик** [2, с.451], **місячник**, **річник** (варіант – *рочник*), як-от: "Коли ж українська публіка безмірно більш передплачує *російські місячники*..., то, конечно, через то, що перші для неї інтересніші..." [2, с.402], "Дуже жалко, що нема II-го *річника*... То чому не прислали ... і *рочник* 1883...?" [2, с.490].

Як відомо, у XIX ст. актуальним для періодичних видань було питання контролю офіційної влади за

змістом, випуском і поширенням друкованої продукції, у зв'язку з чим на сторінках статей М. Драгоманов часто послуговується термінами, об'єднаними в тематичну підгрупу "цензура" (20 разів), у тому числі й сполуками на позначення органу контролю, як-от: **цензура російсько-патріотична** [1, с.135], **цензура поліцейська** [1, с.200], **цензура духовна** [1, с.260], **цензура редактора** [2, с.184], **цензура царська** [1, с.191], **цензура російська** [2, с.440], **цензура предварительна** [2, с.502], що свідчить про високий ступінь обмеження й контролю інформації у 70-90-х роках XIX ст.

Відповідно вживається й термін на позначення контролюючої особи – **цензор**: "Звелось на незначні поправки, та *цензор* порішив справу по-своєму: заборонив усю статтю як занадто українофільську!" [2, с.248].

Твори, що не підлягають такому контролю, М. Драгоманов називає **підцензурна газета**, **бесцензурна газета**, **нецензурний твір**, **видання цензурне**, **видання бесцензурне** [1, с.260]: "... крайова, *підцензурна газета* має менше ходу, ніж кожна з столичних, *бесцензурних*" [1, с.88]; "[Шевченко написав не тільки – В.Д.] уривки з "*нецензурних творів* II тому празького "Кобзаря"..." [2, с.48]; "Переклади [Шевченка – В.Д.], що появлялися окремо і в попередніх *цензурних виданнях* його творів, не могли друкуватися в новім *бесцензурнім виданню* 1867 р..." [1, с.260].

Із прикметником **цензурний** функціонують також вирази **цензурна заборона** [1, с.160], **образне цензурні пута** [2, с.293]: "В передмові д. Енс говорить досить прихильно про мову й літературу українську, спомина і про *цензурні пута* для останньої" [2, с.293].

Велику тематичну підгрупу створили терміни на позначення осіб, що беруть участь у видавничій справі. Ця підгрупа є об'єднанням двох тематичних гнізд.

Гіперонімом першого є **публіцист**, що набувало поширення у цей період, уживаний у значенні "письменник, журналіст, який створює публіцистичні твори", що об'єднує гіпоніми **сотрудник журналу**, **обозриватель журналістики**, **репортер**, **кореспондент**, **дописуватель** (власливий терміновживанню 70-80-х років), **дописач** (частовживаний у 90-х роках).

Друге тематичне гніздо створили гіпероніми **видавець**, зафіксований у статті "Антракт з історії українофільства" 1872 року і **видаватель** (уживає в статті "Галицько-руське письменство" 1876 року), останній із яких не увійшов у сучасну літературознавчу практику. Вони підпорядкували терміни-гіпоніми **редактор**, **соредактор**, **рецензент**, **коректор**. Наприклад: "Моеї вини тут есть..., бо я й нянька дїтська, і дослідач, і *публіцист*, і переводчик, і *коректор*, і *редактор*, і експедитор!" [2, с.480]; "Такий Антонович, Житецкий... (вибираємо імена *сотрудників* "Основи")..." [1, с.464]; "Руководящі ідеї російської громади... лучше усього виражаються статтями про п. Пипіна у "Вестнику Европы"... з котрими

згоджується сам *обозреватель журналістики* у “Голосі” [1, с.85]; “[“Вестник”] напечатав дуже гарячу і з толком написану статтю “Что такое хлопоманы?”, котра, як кажуть, була написана п. Гацуком, *видавцем* “Ужинка рідного поля” [3, с.213]; “Другий *видаватель* пісень українських, [П.І. Срезневський] нарадив Шевченкові переложить на малоруську мову з старочеської “Короледворську рукопись” і “Суд Любуші” [1, с.320]; “... так що тамошні [галицькі – В.Д.] *дописувателі* “Правди” навіть через мене довідались, чи напечатно в “Правді” що з їх творів, чи ні” [2, с.229]; “*Дописач* просто витяг кілька уступів зо старого іспанського писателя...” [2, с.313].

Розвинена в М. Драгоманова *тематична підгрупа* “одиниця матеріалу в друкованому органі”. Вона об’єднує тематичні гнізда “стаття” й “літературно-публіцистичний твір, надрукований у періодичному виданні”.

Так, гіперонімом першого є термін *стаття*, що у драгоманівських контекстах вживається більше 30 разів і залежно від сполучення конкретизується літературознавчою і суспільно-політичною лексикою для позначення жанрово-стильового (*стаття публіцистична, стаття наукова, стаття учена, стаття віршована* – до 10 вживань) або ідейно-тематичного різновиду твору (*стаття історико-публіцистична, стаття українофільська, стаття політична, стаття січова* – 5 уживань), а також ключового статусу (*стаття передова; стаття вступна; стаття програма* – 3 уживання). Наприклад: “В усякому разі очевидний факт, що поважніші *статті учені* і *публіцистичні статті* українських писателів... пишуться по-російському...” [1, с.175]; “Не маючи ні тоді, ні тепер претензії на титло поета я дививсь і дивлюсь на мою пісню як на *політичну статтю, віршовану*...” [2, с.179]; “... львівський народовський штаб махнув рукою на всі опозиційні голоси, не печатав уже ні *січових статей*...” [2, с.227]; “Тутешній кореспондент... взяв манускрипт і як пробний балон пустив в цій газеті передову статтю про федер[альний] слов[ян]ізм...” [2, с.533].

Термін *статейка* М. Драгоманов уживає в значенні “невеликий публіцистичний твір”, як-от: “А *статейка* Певного... варта того, щоб про неї була одверта думка” [2, с.369]. Поширений і синонім *допис*, варіант *допись*, що є більш частотним (11 : 3), тобто “повідомлення в газеті, журналі про що-небудь”. Обидва слова активні в статтях і розвідках 90-х років, але не були закріплені подальшою літературознавчою практикою. Наприклад: “... самі кияни й подоляни не подали в столицю печатъ таких *дописів*, які зробили за свої краї гр. Бобринський, Л. Толстой...” [1, с. 474]; “В тій *дописі* говорилось про справу... українського письменства в Росії” [2, с.312].

Гіпонімічний характер мають терміни цього тематичного гнізда, що позначають жанрові різновиди статті, наприклад, *рецензія, резюме, замітка, лист, кореспонденція*, значення останнього розвинулось саме в другій половині XIX ст. в І.С. Нечуя-Левицького [5, с 62]: “Спасибі Вам, що хоч тепер написали *кореспонденцію*. Я її поміщу в ближній №” [2, с.478]; “Позаяк мене прохали поспішатись, то я написав спершу невелику

рецензію...” [2, с.177]; “Коли можна, видеріть швидше “Слово”, ... або хоч напишіть потрібне *резюме* цієї речі” [2, с.445]; “До того ж критика загода не помогла йому [Ів. Левицькому – В.Д.] своїми вказівками, бо вона... робила йому почастні *замітки* до того кумедні, що автор міг тільки сміятись, читаючи їх” [2, с.306]; “Уповаючи на Вашу гостинність, прошу Вас дати місце в Вашій газеті оцюмою моєму *листу*” [2, с.148].

Тематичне гніздо “літературно-публіцистичний твір, надрукований у періодичному виданні” об’єднує терміни *маніфест, хроніка, фейлетон*, наприклад: “... “*фейлетони*” і “*хроніки*” “Голоса” у останні місяці пишуться з таким духом, котрий називали колись нігілістичним” [1, с.89]; “Я думаю, що одних *маніфестів* мало, а треба подріб[н]ої хроніки” [2, с.452].

Тематичні підгрупи “типи періодичних видань”, “одиниця матеріалу в друкованому органі” об’єднує термін-гіперонім *публіцистика*, що активізувався в мові статей М. Драгоманова 90-х років. Цей термін вживається із широким і більш конкретним, вузьким значенням через терміносполуки *публіцистика українська, публіцистика галицька, публіцистика львівська*, пор.: “Костомаров і Куліш написали, правда, кілька гарних публіцистичних статей, але *публіцистика* не була їх спеціальним ділом” [1, с.117]; “Коли я звів бесіду на *львівську публіцистику*, на потребу видавати щось прогресивніше, ніж “Правда”, чорнявий став говорити про те, що треба видавати щось подібне до “Впереда” [2, с.253].

У видавничій справі існує й *підгрупа термінів, що позначають примірник видання, що продовжується*. Так, для книг у М. Драгоманова зафіксовані терміни *том, випуск*, синонімічні *екземпляр, примірник*, а для періодики – *номер, число*. Наприклад: “Або ще ліпше скаже, що Костомаров 22 *томи праць* своїх міг за які-небудь гроші написати...” [2, с.237]; “Тільки мусимо вказати, що перший *випуск* казок цих вийшов у 1869 р...” [1, с.169]; “У Костомарова поліція знайшла печатний *екземпляр* “Сенатских ведомостей...” [1, с.450]; “Так, [українська публіка – В.Д.] розкупила десятки тисяч *екземплярів* “Кобзаря” Шевченка...” [2, с.401]; “Передо мною лежить 16 *чисел* “Зорі” за цей рік” [2, с.368]; “...Ів. Аксаков напечатав було у своєму журналі “Парус”, котрого тільки 2 *нумери* і пустила цензура...” [1, с.116].

Чітко вичленовується *підгрупа драгоманівських термінів на позначення книжкової продукції*. Гіперонімом підгрупи є термін *видання*, наприклад: “... [о. Лебединцев] вів полеміку з видавцем петербурзького ярклерикального та реакційного... *видання* “Домашня бесіда”...” [3, с.205]. Як правило, це слово виявляє своє значення контекстуально в сполученні з лексемами на позначення територіальних, національно-культурних ознак продукта творчості на зразок *видання галицьке* [2, с.165]; *видання петербурзьке* [2, с.167], *видання слов'янське* [2, с. 224] тощо.

З ним пов’язані *книга, книжка*, що мають своєрідну термінологічну сполучуваність, за якою вгадується вузьке значення. Так, термін *книга* сполучається з літературознавчими (*книга елементарно-наукова* [1, с.174], *книга релігійна* [2, с.178],

книга історична [2, с.54], книга стихів [3, с.204], книга жартівлива [3, 281], книга жалосна [3, с.281]) та суспільно-політичними лексемами (*книга українська* [1, с.157], *книга утилітарна* [2, с. 257], *книга полонофільська* [2, с.276]). Тоді як слово *книжка* має, на нашу думку, сучасний відповідник *підручник*, оскільки переважно сполучається з педагогічною лексикою: *книжка педагогічна* [1, с.163], *книжка утилітарно-педагогічна* [1, с.258], *книжка малоруська для народних шкіл* [1, с.322].

Термінами *брошура*, *відбиток* позначено видання невеликих творів у паперовій обкладинці, як-от: “Українські націоналісти – В.Д.] задумали видання у маленьких *брошурах* готових поем, казок, повістей з Шевченка, М. Вовчка і др...” [1, с.165]; “... я посвятив “Просвіті” довгу статтю, напечатав її, окрім газети, особливими *відбитками*, котрі розсилав по всій Слов’янщині...” [2, с.245].

Навчальні книги М. Драгоманов позначив термінами із тематичного гнізда “навчальні книги” *хрестоматія*, *учебник*, *буквар*, *читанка*, та варіант *читальник*, уживаний одинично в статті 1876 р. “Антракт з історії українофільства”. Наприклад: “Тепер новий науковий погляд на Рим проводиться навіть в *гімназійних учебниках*...” [2, с.371]; “[Ушинський і Водовозов – В.Д.] зробили найлучші у Росії *читанки* для народних шкіл...” [3, с.222]; “Для цих шкіл прийшлося подумати про хутніше вистачання книг *учебних і читальників*...” [3, с.211]; “Останніми роками... появилсь декілька... *хрестоматій* [українською народною мовою – В.Д.]” [1, с.247].

М. Драгоманов використовував і терміни тематичного гнізда “об’єднання творів”. Це слова-синоніми *збір* і *звод*, що одинично зустрічаються в працях 90-х років XIX ст. і не були підтримані подальшою літературознавчою практикою. На нашу думку, їх відповідником є термін *збірник*, пор.: “Другий раз уже випада мені честь писати передне слово до *збору* оповідань галицько-руського писателя” [2, с. 297]; “Нове львівське видання має на меті так-сяк і при помочі вже звісних печатних текстів задовольнити потребу в *зводі* українських творів Шевченка” [2, с. 404]. Щодо термінів *збірка* на позначення видання творів, об’єднаних тематично, і *збірник* – “видання, що охоплює ряд творів кількох чи одного автора,” – то відзначимо, що вони вживаються переважно в сполученні з фольклористичною лексикою, як-от: *збірка народних пісень* [2, с.136], *збірка етнографічна* [2, с.161], *збірка великоруських народних пісень* [2, с.138] і *збірка стихів* [2, с.135]; *збірник пісень* [1, с. 114, 156, 316], *збірники Радченка*, *Номиса* [2, с. 453] тощо.

До цього гнізда увійшли назви *альманах*, *антологія*, наприклад: “В 1838 р. Костомаров напечатав по-українському... кілька стихів в *альманаху* “Молодик” [2, с.135]; “... без мого еретичного імені пісня ця [“Поклик до братів слов’ян” – В.Д.] пішла в збірки, *антології*, історії літератури...” [2, с.181]. Ці терміни були відомі в Україні у першій чверті XIX ст. і, зокрема, *альманах*, почали конкурувати з власне українським словом *збірник* [7, с. 63].

Для позначення сукупності видань, об’єднаних тематично, М. Драгоманов уживає термін *серія*,

наприклад: “... можна було видати цілу *серію книжечок* за менші гроші і з меншим шумом” [1, с.166].

Зустрічається й термін *енциклопедія* найчастіше у сполуках на зразок: “... чи виробляється план... видати серію книжок, котра б давала *популярну енциклопедію*...” [2, с.198]; “Потім треба буде зібрати з молодіжні комісію для написання *енциклопедії для народу*...” [2, с. 461].

Частовживаними у статтях і розвідках є терміни *підручки* “*рукопис*”, гіперонімом якої є *рукопис* і варіант *рукопись*, що зустрічається рідше (9 : 3), наприклад: “... передав [в Галичину] деякі *рукописи* для редакції “Правди”...” [2, с.167]; “Квітка б то написав ті дві книжки і *рукопись* першої з них віддав одному єпископу” [2, с.396].

Гіпонімічний ряд формують терміни *манускрипт*, *текст рукописний* [2, с.26], *проект*, *чернетка*, наприклад: “... послав свою “Антологію” в петербурзьку цензуру, а там йому з’їли його працю, не вернувши навіть *манускрипта*...” [2, с.523]; “Між іншим, опозиція виявила себе доволі сильно, коли я читав *проект* статті в “Киевском телеграфі” на роковини Шевченка” [2, с.247]; “... ми задумали зібрати усі повісті Федьковича в одну книжечку, та, на лихо, сам писатель ніколи не зоставляв у себе *чернеток* своїх повістей...” [1, с.309].

У своїх працях М. Драгоманов послідовно використовує термін *печатати* – “уміщувати в пресі, публікувати”, а також *печатання* – “видання книг, журналів тощо”, рідше – *друкувати*, *публікація*, як-от: “В усякому разі [редактор “Правди” – В.Д.] обіцяв *печатати* далі мою почату вже працю (“Література рос[ійська], великор[уська], укр[аїнська], гал[ицька]”)...” [2, с.197]; “У п. Костомарова і др. було в руках і кілька книжок, з которых можна було почати *печатання*” [3, с.204]. “Те, що *друкувалося* досі по-українськи, можна поділити на три часті” [1, с. 259]; “Ви кажете, що наші політичні *публікації* дали дуже мінімальний плюс і зачіпаєте причини того; далі кажете, що ті *публікації* стали розкішню” [2, с.525]. Синонімічним останньому є термін *видавання*, пор.: “... багатство переводної літератури у останні часи і *видавання* у Петербурзі 4 і у Москві 2 товстих місячних обзирніи дає можливість [жити цивілізовано – В.Д.]” [2, с. 450].

Преса, періодичні видання були місцем для розв’язання багатьох сучасних М. Драгоманову проблем. У зв’язку з цим він використовує терміни *полеміка* (понад 10 уживань), *спір* (до 5 уживань), *дискусія*, *гутірка* (одинично), наприклад: “Се вже були часи польської революції, коли в громаді російській, до таких діл і до політичного життя й *полеміки* дуже непривичній...” [3, с.214]; “Придивившись до такого духу російської громади, ви побачите, що той страх і ті надії..., котрі дали такий жаркий політичний характер *галицькому літературному спорові*, зовсім безосновні” [1, с.89]; “За “Паровою машиною”, певно, підуть другі писання, *дискусія*, а з того може вийти тільки *користь для нашої народної справи*” [2, с.284]; “Газетна *гутірка* о могилу Шевченка нага

дала і нам деякі факти...” [2, с.146].

Таким чином, тематична група “терміни редакційно-видавничої справи” є однією з найбільш розвиненими гіперо-гіпонімічними зв'язками. Активність цих термінів зумовлене як розвитком видавничої справи в Росії, так і колом громадсько-політичних інтересів М. Драгоманова.

Література

1. М.П. Літературно-публіцистичні праці. – Т. 1. – К.: Наукова думка, 1970.

2. Драгоманов М.П. Літературно-публіцистичні праці. – Т. 2. – К.: Наукова думка, 1970.
3. Драгоманов М.П. Вибране. – К.: Либідь, 1991.
4. Жовтобрюх М.А. Мова української періодичної преси. – К.: Наукова думка, 1970. – 303 с
5. Свашенко А.О. З історії термінів періодики // Українська мова і література в школі. – 1985. – №10. – С. 62 – 64

Емельянова Т.А., Скороходько С.Г.

ОСОБЕННОСТИ РЕЛАТИНИЗАЦИИ ЛЕКСИКИ ФРАНЦУЗСКОГО ЯЗЫКА В СОВРЕМЕННЫЙ ПЕРИОД (НА МАТЕРИАЛЕ ПЕРИОДИЧЕСКОЙ ПЕЧАТИ)

Как известно, латинский язык, имевший большую литературную традицию, прошел рядом с романскими языками весь долгий и трудный путь их становления от устных говорков до литературных языков. Более того, как язык науки, дипломатии и церкви он оказывал регулярное воздействие на новые романские языки.

В XX веке, в веке великих научно-технических открытий, проблемам классической греко-латинской античности не уделяется достаточного внимания, что не может не сказаться на общем развитии культурного уровня современных народов. Латинский язык оказывал и оказывает до сих пор огромное влияние на исторические судьбы различных языков. Многие латинские языковые элементы стали интернационализмами, проникая в языки, генетически и структурно различные.

К сожалению, наука до сих пор не располагает исследованиями лексики конкретного языка, которые проводились бы под углом зрения совершенствования самой этой лексики в процессе ее исторического развития. Это отмечал еще выдающийся романист Р.А. Будагов [1].

К этому следует добавить, что после Второй мировой войны в романских языках стала господствовать тенденция к *европеизации*, т.е. созидательной силе, исходящей от общей для всех западных языков (романских и нероманских) языковой культурной надстройки. Эта надстройка состоит, главным образом, из греческого и латинского наследия, которое принадлежит всем романским языкам, но она также образована из слоя латинизмов, которые имеются в специальных подязыках. Европеизация романских языков – это, прежде всего, интернациональное явление.

Осознание того, что значительный пласт европейской культуры базируется на классическом и, прежде всего, латинском общем культурном наследии, все шире распространяется в умах мыслящих европейцев. Об этом свидетельствует хотя бы факт создания в 1997 году Европейской Ассоциации классиков "Eurosophia" [2]. Ее создатели подчеркивают важность этого наследия как средства сближения европейцев и осознания своей общности.

Все вышеизложенное демонстрирует важность проблемы наличия латинских элементов в европейских языках и культурах, прежде всего, во французском языке, что и определяет ее *актуальность*.

К сожалению, приходится констатировать, что

до сих пор не существует специальных работ, посвященных релатинизации французской лексики, за исключением исследований К.Шмитта [3]. Кроме того, у многих авторов встречаются утверждения о важности и актуальности подобных изысканий. Эта констатация определяет выбор темы данного исследования, а также его цель, которая состоит в выяснении места и роли латинизмов в современных текстах.

В соответствии с целью и задачами работы материалом для анализа послужили 11 публикаций из 8 номеров различных французских журналов. Эти публикации были объединены в 8 тематических групп. Из исследованных источников был выделен корпус латинизмов в количестве 262 примеров. В качестве справочного материала использовался словарь "Nachette".

Итак, в разные периоды истории Франции наблюдается неодинаковое соотношение частых коммуникативных функций латинского и французского языков, на что указывают следующие факты. В период старофранцузского языка (X-XIII вв.) языковая ситуация во Франции характеризуется разделением функций между латинским и французским языками. На протяжении всего этого периода латинский язык оставался единственным языком администрации, суда, науки, церкви. Период среднефранцузского языка (XIV-XV вв.) считается переходным: диглоссия латинский язык - французский отмирает.

В силу указанного взаимодействия латинского и французского языков, во французском языке для обогащения его лексического состава и расширения номинативных возможностей наиболее активно использовался такой способ, как заимствование из латинского языка. Начиная с XIV века, во французском языке наблюдается явление **релатинизации** – массового и относительно быстрого проникновения в него латинских слов. Проиллюстрируем это явление: латинское *obscurum* превратилось во французском языке в *oscur*, в XVI веке *b* было восстановлено (современное *obscur*). Основными способами релатинизации являются заимствование слов, их семантические изменения, аффиксация и сложение основ.

Явление релатинизации привело к возникновению этимологических дублетов, что представляет собой специфическую черту французского языка, и неологизмов, появившихся